

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 199/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného JUDr. Marekom Čuhákom, advokátom, Ružová dolina 8, Bratislava, proti postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. k. IV/2 Gn 113/22/1000-32, postupu Krajskej prokuratúry v Trenčíne v konaní vedenom pod č. k. 3 Kn 247/23/3300-11, proti Slovenskej republike a vláde Slovenskej republiky zastúpených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, proti Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, proti postupu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava v konaniach sp. zn. 138953-59-DT, 138953-60-DT, 138953-61-DT a 138953-62-DT a proti Generálnemu riaditeľstvu Zboru väzenskej a justičnej stráže takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. novembra 2023 domáha vyslovenia porušenia práv podľa čl. 3, 6, 8, 13 a 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základných práv podľa čl. 2, 7, 12, 13, 16, 19, 46, 47, 48, 49, 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 1, 3, 4, 6, 20, 21, 47, 48, 49 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a rozhodnutiami ústavu Ilava v konaniach sp. zn. 138953-59-DT, 138953-60-DT, 138953-61-DT a 138953-62-DT, krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod č. k. 3 Kn 247/23/3300-11 a generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod č. k. IV/2 Gn 113/22/1000-32. Navrhuje, aby ústavný súd zrušil rozhodnutia ústavu Ilava sp. zn. 138953-59-DT z 3. marca 2023, sp. zn. 138953-60-DT z 21. marca 2023, sp. zn. 138953-61-DT z 13. júna 2023 a sp. zn. 138953-62-DT z 26. júna 2023, krajskej prokuratúry z 1. augusta 2023 a generálnej prokuratúry z 9. októbra 2023. Navrhuje uložiť označeným

porušovateľom povinnosť zaplatiť mu sumu 10 000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy alebo alternatívne rozhodnúť, že porušovateľov je viac, ako aj nahradiť trovy právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaniach ústavu Ilava rozhodnutiami z 3. marca 2023, 21. marca 2023, 13. júna 2023 a 26. júna 2023 uložil pedagóg ústavu Ilava sťažovateľovi disciplinárne tresty (zákaz 2 nákupov, umiestnenie do uzavretého oddielu v mimopracovnom čase na 1 deň, umiestnenie do uzavretého oddielu v mimopracovnom čase na 3 dni, zákaz 2 nákupov) po tom, ako bol uznaný za vinného zo spáchania jednotlivých disciplinárnych previnení (1. zneužitie osobných údajov – podpisov inej osoby pre vlastný prospech, 2. nedodržanie povinnosti mať pri sebe počas vychádzky iba vymedzené veci, 3. porušenie povinnosti zachovávať pravidlá slušného správania a nepoužívať vulgarity, 4. nepravdivé obvinenie inej osoby zo spáchania disciplinárneho previnenia a protiprávneho konania) podľa zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu“) a ústavného poriadku ústavu Ilava. Vedúci oddelenia výkonu trestu ústavu Ilava ako odvolací orgán odvolania sťažovateľa zamietol a jednotlivé napadnuté rozhodnutia potvrdil rozhodnutiami zo 14. marca 2023, z 24. apríla 2023, resp. zo 14. júla 2023.

3. Krajská prokuratúra upovedomením č. k. 3 Kn 247/23/3300-11 z 1. augusta 2023 (ďalej len „prvé upovedomenie“) sťažovateľovi oznámila, že jeho podnet ako nedôvodný odkladá, pretože v postupe príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže a ústavu Ilava v súvislosti s predmetnými disciplinárnymi konaniami nezistila žiadne nedostatky alebo pochybenia. Skutkové stavy boli náležite zistené, skutky možno považovať za disciplinárne previnenia, uložené disciplinárne tresty sú zákonné a vzhľadom na závažnosť skutkov, ich následkov a okolností, za ktorých boli spáchané, sú primerané.

4. Generálna prokuratúra sa v upovedomení č. k. IV/2 Gn 113/22/1000-32 z 9. októbra 2023 (ďalej len „druhé upovedomenie“) stotožnila s názorom prokurátora krajskej prokuratúry pri vybavení podaní sťažovateľa, ktorý ich správne vyhodnotil, postupoval v súlade so zákonom a s ďalšími právnymi predpismi. V jeho postupe prokurátorka nezistila žiadne pochybenia, prieťahy ani nezákonný postup. Disciplinárne tresty boli sťažovateľovi uložené zákonne a dôvodne. Sťažovateľ dostal relevantné odpovede na svoje podania zo strany prokurátora krajskej prokuratúry a ústavu Ilava. Vzhľadom na skutočnosť, že podania sťažovateľa z obsahovej stránky neobsahujú také okolnosti, na základe ktorých by bolo možné postupovať inak, považovala prokurátorka podnet za vybavený bez prijatia ďalších opatrení.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Prokuratúra nenapravila vady a porušenia práva, nezákonnosti konaní a rozhodnutí o väzenských disciplinárnych potrestaniach sťažovateľa. Sťažovateľovi nebola poskytnutá primeraná právna ochrana pred zneužitím disciplinárnych potrestaní. Ani v jednom z uvedených prípadov neboli splnené podmienky, aby za daného skutkového stavu a dôkazov mohla byť riadne a zákonne vyslovená vina sťažovateľa. Dôvodnosť ústavnej sťažnosti potvrdzuje aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva o prijatí všetkých sťažností Krátky proti Slovensku vo veci disciplinárnych potrestaní ústavom Ilava, ktoré ústavný súd odmietol.

6. Sťažovateľ opisuje obsah jednotlivých rozhodnutí ústavu Ilava. V prvom z nich (sp. zn. 138953-59-DT z 3. marca 2023) nebolo vysvetlené, aký vlastný prospech mal alebo mal mať z podania, väznica nepreukázala toto jej vlastné tvrdenie, nepreukázala, že sťažovateľovi odsúdení neposkytli ich osobné údaje, že mu ich neposkytli na zrealizovanie opravných prostriedkov, nebolo to dokazované. Nebolo dokázané, že podpisy odsúdených sfaľšoval sťažovateľ ani či vedel alebo mohol vedieť, že podpisy nepatria odsúdeným a že tieto vedome a úmyselne použil.

7. K druhému napadnutému rozhodnutiu uvádza, že personál väznice si našiel odsúdeného [REDAKOVANÉ] a donútil ho, aby uviedol, že doniesol písomnosti sťažovateľovi na vychádzku. Išlo však len o tvrdenie proti tvrdeniu sťažovateľa a je porušením práva, ak sa osoba uzná za vinnú za takejto dôkaznej situácie. Väznica vyselektovala priame a nespochybniteľné dôkazy neviny sťažovateľa (vychádzkový priestor bol monitorovaný kamerami) a nezahrnula ich do dôkazov. Uvedený odsúdený je viackrát trestanou osobou, vierohodnosť jeho tvrdení je takmer bezcenná.

8. K tretiemu napadnutému rozhodnutiu sťažovateľ uvádza, že mu väznica išla merať telesné proporcie po jeho sťažnostiach, že mu väznica zámerne dáva malú spodnú bielizeň. Nie je však zrejmé, na aký účel, lebo zákon nezakazuje, aby väzeň nosil veľké trenky, preto v podstate išlo o neoprávnený zásah do súkromia a osobnosti sťažovateľa a o napadnutie. Ak osoba nosí väčšie trenky, lebo jej je to pohodlnejšie, nie je legitímny a nevyhnutný dôvod ju v tom obmedzovať. Sťažovateľ sa cítil ponížený, zosmiešňovaný, šikanovaný a je pochopiteľná reakcia, ak vynadal osobám, ktoré na ňom toto konali. Personál väznice zneužíva poruchy osobnosti sťažovateľa (napr. že sa vzhľadom na dĺžku izolácie v maximálnom stupni stráženia nechá ľahko vyprovokovať). Nebola zisťovaná táto základná vec, či osoba takto konajúca má takú povahu alebo má trvalé zdravotné problémy, preto nebol dostatočne zistený skutkový stav.

9. Vo vzťahu k štvrtému napadnutému rozhodnutiu sťažovateľ uvádza, že personál väznice sa voči nemu správal spôsobom, ktorý on pociťoval ako ponižujúci, ide o jeho subjektívny pocit, ktorý sa nedá dokazovať. Nebolo však dodržané, že má právo podať sťažnosť, ak je toho názoru, že jeho práva boli porušené, pretože za podanie sťažnosti bol disciplinárne potrestaný.

10. Konanie a rozhodnutia väznice sú nezákonné, svojvoľné, neprimerané a neudržateľné. Vec nebola riadne prešetrená, nebol náležite zistený skutkový stav, došlo k existencii opomenutých dôkazov, boli hodnotené svojvoľne a v rozpore so zákazom deformácie dôkazov. Došlo k porušeniu prezumpcie neviny, práva na spravodlivý súd, na primeranú právnu ochranu, k zákazu odopretia spravodlivosti. Sťažovateľ sa nedopustil jednotlivých disciplinárnych previnení a jeho vina nebola riadne preukázaná.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. K sťažnosti bolo pripojené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa, ktoré ale neobsahuje označenie predmetu zastupovania, ani samotná ústavná sťažnosť nebola podpísaná advokátom. Plnomocenstvo je formulované všeobecne, z jeho znenia skôr vyplýva, že sa vzťahuje na bližšie neurčené trestné konanie. Z ústavnej sťažnosti (časť XII) vyplýva, že sťažovateľ ju spisoval sám, preto vzniká pochybnosť, či sa advokát označený v plnomocenstve pred doručením ústavnej sťažnosti vôbec oboznámil s jej obsahom a dôvodmi. Povinné právne zastúpenie v konaniach pred ústavným súdom má zabezpečiť, aby podávané návrhy mali určitú odbornú kvalitu a splňali procesné požiadavky tak, aby o nich mohol ústavný súd meritórne konať a rozhodnúť.

13. Z porovnania označených porušovateľov v úvodnej časti sťažnosti a návrhu sťažnostného petitu hneď na prvý pohľad vyplýva nesúlad (nie všetci označení porušovatelia sú uvedení v petite a ani v jemu predchádzajúcom odôvodnení, pozn.), čo je práve taký nedostatok, akému by malo zastúpenie advokátom zabrániť. Zjavne nedostatočne sú v ústavnej sťažnosti uvedené aj právne dôvody, na základe ktorých sťažovateľ vyvodzuje záver o porušení v bode 1 označených článkov ústavy (s výnimkou práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy), dohovoru a charty. Sťažovateľ pri opise disciplinárnych konaní uvádza náznaky argumentácie o porušení niektorých z označených článkov (pri treťom napadnutom rozhodnutí naznačuje neoprávnený zásah do súkromia, prípadne zákaz ponižujúceho zaobchádzania a trestania, ktorý spomína v súvislosti so štvrtým napadnutým rozhodnutím, resp. odopretie spravodlivosti). Argumentácia vo vzťahu k ostatným označeným referenčným normám úplne absentuje.

14. Napriek nedostatkom zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natolko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum v rozsahu potrebnom pre jeho predbežné prerokovanie.

15. V podstate sťažovateľ tvrdí, že mu nebola poskytnutá právna ochrana v konaniach zavŕšených napadnutými rozhodnutiami ústavy Ilava ani následne krajskou prokuratúrou a generálnou prokuratúrou. Túto námietku je možné právne podriaadiť pod základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, do ktorého obsahu je možné zaradiť aj niektoré záruky vyplývajúce z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru.

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom a napadnutými rozhodnutiami ústavy Ilava, postupom a upovedomením krajskej prokuratúry:

16. Ústavný súd pripomína princíp subsidiarity svojej právomoci zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom, resp. iným orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu poskytuje zákon. Zmysel a účel uvedeného princípu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad

uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, IV. ÚS 461/2018, II. ÚS 137/2019, I. ÚS 227/2019, II. ÚS 425/2021).

17. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

18. Podľa § 18 ods. 1 písm. a) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor dozerá, aby v celách policajného zaistenia, v zariadeniach, v ktorých sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, ochranné liečenie, ochranná výchova alebo detencia, boli držané alebo umiestnené osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy. Podľa § 18 ods. 3 písm. c) zákona o prokuratúre je prokurátor oprávnený písomným príkazom zrušiť rozhodnutie alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov vykonávajúcich správu miesta výkonu väzby alebo trestu, resp. ich nadriadeného orgánu, ak sú v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným právnym predpisom.

19. Ústavný súd ďalej poukazuje na § 96 zákona o výkone trestu, v zmysle ktorého dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon o prokuratúre. Prokurátorský dozor sa v zmysle uvedenej právnej úpravy vykonáva prostredníctvom oprávnenia prokurátora vstupovať do miest, kde sa vykonáva trest odňatia slobody v akomkoľvek čase s tým, že prokurátor musí mať prístup do všetkých priestorov. Navyše má právo nazerať do dokladov, ktoré súvisia s výkonom trestu odňatia slobody. S obvinenými a odsúdenými môže hovoriť aj bez prítomnosti tretích osôb. Môže preverovať rozhodnutia a opatrenia orgánov vykonávajúcich správu zariadení ústavu a priestorov ústavu zodpovedajúcu zákonom a ostatným všeobecne záväzným právnym predpisom. Má oprávnenie požadovať od zamestnancov vykonávajúcich správu miest ústavu a ich priestorov potrebné vysvetlenia, predloženie spisov a rozhodnutí týkajúcich sa pozbavenia alebo obmedzenia osobnej slobody obvinených a odsúdených.

20. Podľa § 31 ods. 1 a 2 zákona o prokuratúre prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v rozsahu ustanovenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány. Podnetom sa rozumie podanie, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti. Podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor alebo ním určený prokurátor. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že podnet a opakovaný podnet príslušným orgánom prokuratúry vo svojej stabilizovanej judikatúre považuje za účinné právne prostriedky nápravy v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. IV. ÚS 158/03, III. ÚS 854/2016, I. ÚS 227/2019).

21. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ napadol napadnuté rozhodnutia najprv odvolaniami podľa § 97j zákona o výkone trestu a následne aj podnetom podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre.

22. Z uvedeného vyplýva, že orgánom verejnej moci primárne kompetentným zaoberať sa tvrdeniami sťažovateľa o nezákonnom zásahu do jeho práv (a zároveň spôsobilým zabezpečiť nápravu vzhľadom na jeho oprávnenia) bol odvolací orgán ústavu IIava a potom príslušný

prokurátor v zmysle zákona o prokuratúre ako nezávislý orgán od orgánov zodpovedných za systém väzenstva. Z označených zákonných ustanovení vyplýva, že sťažovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany ním označených práv tak, ako to namietal v ústavnej sťažnosti, práve prostredníctvom príslušnej prokuratúry ako orgánu vykonávajúceho dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu, ktorá je oprávnená a zároveň povinná v prípade zistenia porušenia právnych predpisov ústavom na výkon trestu vo vzťahu k osobe sťažovateľa zabezpečiť nápravu nezákonného stavu.

23. Vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam ústavu Ilava ústavný súd konštatuje nedostatok svojej právomoci, pretože sťažovateľ mal dostupný opravný prostriedok podľa zákona o výkone trestu, ktorým sa mohol domáhať ochrany svojich práv (práva na inú právnu ochranu, ale aj označených hmotných práv, ako je právo na súkromie, či zákazu ponižujúceho zaobchádzania a trestania). Aj následné rozhodnutia ústavu Ilava o odvolaniach mohol sťažovateľ napadnúť podnetom na prokuratúre, čo rovnako učinil, ako o tom svedčí obsah prvého upovedomenia. Sťažovateľ teda využil uvedené prostriedky na ochranu svojich základných práv a slobôd, preto v časti týkajúcej sa namietaného porušenia práv napadnutými rozhodnutiami ústavu Ilava ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku právomoci na prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

24. Postup krajskej prokuratúry pri posudzovaní podnetu sťažovateľa a prvé upovedomenie, ktorým krajská prokuratúra svoj postup završila, boli podľa zákona o prokuratúre preskúmateľné na základe opakovaného podnetu ako účinného prostriedku nápravy. Z tohto dôvodu aj vo vzťahu k postupu krajskej prokuratúry v konaní č. k. 3 Kn 247/23/3300-11 a jej upovedomeniu z 1. augusta 2023 ústavný súd konštatuje nedostatok právomoci na prerokovanie ústavnej sťažnosti. Nadriadený prokurátor generálnej prokuratúry mal právomoc preskúmať námietky sťažovateľa uvedené v opakovanom podnete. Aj v tejto časti preto ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv postupom a upovedomením generálnej prokuratúry:

25. Rozhodovacia prax ústavného súdu vychádza z predpokladu, že odôvodnenia na seba procesne nadväzujúcich aktov aplikácie práva orgánov verejnej moci nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 543/2022, IV. ÚS 372/08), pretože konania, z ktorých predmetné verejno-mocenské akty vzišli, tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania aktov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného právno-aplikačného procesu (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť napadnutých rozhodnutí ústavu Ilava, prvého upovedomenia krajskej prokuratúry a upovedomenia generálnej prokuratúry pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v celistvosti.

26. Vo vzťahu k jednotlivým disciplinárnym konaniam a napadnutým rozhodnutiam ústavu Ilava ústavný súd v prvom a druhom upovedomení nespozoroval nedostatok v poskytovaní právnej ochrany sťažovateľovi zo strany prokuratúry pred zneužitím disciplinárnej právomoci ústavu, ktorý by mohol znamenať porušenie základného práva na inú právnu ochranu. Generálna prokuratúra zrekapitulovala podstatné podklady, z ktorých vychádzalo prvé napadnuté rozhodnutie (výsluchy svedkov – konkrétnych odsúdených), hlavné skutkové zistenia a úvahy vedúce k prijatým záverom

a dala odpoveď aj na sťažovateľovu námietku o nutnosti znaleckého dokazovania. Ešte predtým rovnako postupovala krajská prokuratúra v prvom upovedomení. Samotné prvé napadnuté rozhodnutie obsahuje rozsiahlejšie zhrnutie výpovedí jednotlivých svedkov. Sťažovateľove námietky (že v prvom napadnutom rozhodnutí absentuje detailnejší opis toho, aký prospech mal mať z podania, o nepreukázaní, že mu odsúdení neposkytli ich osobné údaje na zrealizovanie opravných prostriedkov, o nepreukázaní, že podpisy odsúdených sfalšoval sťažovateľ ani či vedel alebo mohol vedieť, že podpisy nepatria odsúdeným a že tieto vedome a úmyselne použil) sú pokračovaním opisu tvrdených nedostatkov prvého napadnutého rozhodnutia. Ústavný súd nie je vo vzťahu k vymedzenému predmetu prieskumu v postavení ďalšej opravnej inštancie, ktorá by mala naprávať nedostatky v postupe dokazovania, skutkových zisteniach či právnom posúdení. Uvedené námietky preto nezakladajú dôvodnosť záveru o porušení základného práva na inú právnu ochranu prvým napadnutým rozhodnutím ani naň nadväzujúcimi upovedomeniami prokuratúry.

27. Pri druhom napadnutom rozhodnutí generálna prokuratúra stručne dala disciplinárne potrestanie do súvislosti so snahou sťažovateľa zmanipulovať vo svoj prospech prvé disciplinárne konanie zabezpečením si dodatočného čestného vyhlásenia odsúdeného [REDAKOVANÉ]. Krajská prokuratúra presne uviedla, akú povinnosť sťažovateľ porušil (mal pri sebe počas vychádzky nepovolené veci – listy), aký disciplinárny trest mu bol uložený, aké dôkazy preukazovali spáchanie disciplinárneho previnenia. Priblížila tiež obsah čestného vyhlásenia odsúdeného [REDAKOVANÉ], zistenia vyplývajúce z jeho výpovede a z výpovede odsúdeného [REDAKOVANÉ] uviedla súvisiace zistenia z disciplinárneho spisu sp. zn. 138953-59-DT. Z toho bolo krajskej prokuratúre zrejmé, že tvrdenie sťažovateľa o omyle pri prevzatí písomností zo stola na účely poštovej prepravy je nepravdivé, že išlo z jeho strany evidentne o snahu manipulovať prebiehajúce disciplinárne konanie. Potvrdzujú to aj následné výpovede odsúdeného [REDAKOVANÉ] v prvom disciplinárnom konaní.

28. Vzhľadom na obsah druhého napadnutého rozhodnutia a príslušných častí prvého a druhého upovedomenia ústavný súd nepovažoval námietky sťažovateľa za prejav neposkytnutia inej právnej ochrany umožňujúci zneužitie disciplinárneho potrestania či jej odmietnutia. Sťažovateľ v podstate ďalej pokračuje v prezentovaní iného hodnotenia dôkazov, než k akému dospel ústav IIava, čo však nie je dôvodom na prijatie záveru o možnosti porušenia práva na inú právnu ochranu, osobitne keď na podstatné námietky sťažovateľa mu už bolo odpovedané.

29. Pri treťom napadnutom rozhodnutí generálna prokuratúra odkázala na preukázateľné porušenie konkrétnej povinnosti podľa zákona o výkone trestu a ústavného poriadku ústavu IIava. Krajská prokuratúra v tejto súvislosti uviedla, že sťažovateľovi bola daná možnosť dať sa odmerať z dôvodu zistenia jeho konfekčnej veľkosti a kvôli jeho podnetom, aby mu bola zabezpečená výstroj primeranej veľkosti. Konanie personálu bolo podľa rozhodnutia ústavu IIava zo 14. júla 2023 s dobrým úmyslom pokúsiť sa zabezpečiť spodnú bielizeň podľa požiadavky sťažovateľa. Tvrdenia sťažovateľa vo vzťahu k disciplinárnemu konaniu sú irelevantné, on jediný vyhrotil situáciu a jeho reakcia bola v rozpore so zákonom a s ústavným poriadkom.

30. V uvedených skutkových súvislostiach ústavný súd rovnako nezistil neposkytnutie inej právnej ochrany a umožnenie zneužitia disciplinárneho potrestania. Generálna prokuratúra nereagovala na všetky jednotlivé námietky sťažovateľa, reagovala však na podstatné z nich, resp. odkázala na dôvodnosť a zákonnosť uloženia disciplinárneho trestu za označený skutok, ktoré sa s podstatnými námietkami vysporiadali dostatočným a ústavne udržateľným spôsobom. Ústav IIava

v podstate reagoval na požiadavku sťažovateľa o zabezpečenie inej veľkosti výstroja a sťažovateľ následne (spôsobom porušujúcim zákon o výkone trestu a ústavný poriadok ústavu Ilava) odmietol spoluprácu, aby sa vyriešila jeho požiadavka. Sťažovateľ v podstate len pokračuje v tvrdení, že jeho reakcia bola oprávnená vzhľadom na nezákonné konanie ústavu Ilava, ako aj vzhľadom na jeho zdravotný stav.

31. Ani sťažovateľova súvisiaca námietka o ponížujúcom zaobchádzaní či zásahu do súkromia a dôstojnosti nie je dôvodná, keďže opísané zaobchádzanie zo strany ústavu Ilava (pokus o odmeranie telesných mier) nie je v priamej príčinnej súvislosti s tretím napadnutým rozhodnutím, ktorým mu bol uložený disciplinárny trest umiestnenia do uzavretého oddielu v mimopracovnom čase na 3 dni. Inými slovami, sťažovateľovo slobodné konanie, resp. reakcia na tvrdené zaobchádzanie ústavu Ilava boli dôvodom, pre ktorý došlo k uloženiu disciplinárneho trestu, a nie nepodrobenie sa meraniu telesných mier. Tieto okolnosti podľa názoru ústavného súdu nesvedčia ani o možnosti konštatovania porušenia zákazu vyplývajúceho z čl. 3 dohovoru alebo čl. 16 ods. 2 ústavy, resp. čl. 8 dohovoru a čl. 16 ods. 1 či čl. 19 ústavy v prípade prijatia veci na ďalšie konanie.

32. Pri štvrtom napadnutom rozhodnutí generálna prokuratúra stručne zhrnula právne a skutkové dôvody rozhodnutia, podľa ktorého sťažovateľ vo svojej sťažnosti adresovanej riaditeľovi ústavu Ilava nepravdivo obvinil iné osoby zo spáchania disciplinárneho previnenia a protiprávneho konania. Odlíšila to od sťažovateľovej námietky, že bol disciplinárne potrestaný za realizovanie práva podať sťažnosť, pretože sa cítil byť ponížený prístupom personálu. V samotnom napadnutom rozhodnutí sa uvádza, že sťažovateľ nikde neuviedol, akým spôsobom mal byť ponížovaný a zosmiešňovaný. Ani v ústavnej sťažnosti sťažovateľ neuviedol konkrétnejšie skutočnosti. Z hľadiska základného práva na inú právnu ochranu ústavný súd nepovažoval druhé upovedomenie generálnej prokuratúry za prejav neposkytnutia právnej ochrany pred zneužitím disciplinárneho konania. Samotné uplatňovanie práva sťažovateľa podať sťažnosť proti personálu ústavu Ilava v tomto prípade zjavne nebolo dôvodom na uloženie disciplinárneho trestu.

33. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľove tvrdenia o zlom zaobchádzaní navyše nie sú dostatočne obhájiteľné, nie sú opísané v dostačujúcom rozsahu a ani nedosahujú minimálny stupeň závažnosti, aby vec spadala do rozsahu zlého zaobchádzania podľa čl. 3 dohovoru.

34. Námietky sťažovateľa celkovo smerujú k úplnosti skutkových zistení či hodnoteniu dôkazov. Úlohou ústavného súdu však nie je naprávať nedostatky skutkových zistení alebo nahrádzať hodnotenie skutočností uskutočnené príslušnými orgánmi svojím vlastným hodnotením skutočností. Námietky sťažovateľa spočívajúce v odlišnom hodnotení dôkazov ústavný súd vzhľadom na odpovede obsiahnuté v druhom upovedomení a napadnutých rozhodnutiach považoval len za prejav nespokojnosti s posúdením bez presahu do možnosti vyvolať porušenie záruk vyplývajúcich z označených práv. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa neumožňuje dospieť k dôvodnosti záveru o porušení práva na inú právnu ochranu (ani ďalších neúplne označených práv ako zákazu zlého zaobchádzania, práva na ochranu súkromia, práva na účinný opravný prostriedok či prezumpcie neviny) v prípade, ak by bola prijatá na ďalšie konanie. Vychádzajúc z uvedených dôvodov, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, konštatujúc, že niet žiadnej spojitosti medzi druhým upovedomením generálnej prokuratúry a námietkami o porušení označených práv.

35. Vo vzťahu k článkom charty sťažovateľ nedôvodí spojitosťou s porušením konkrétnych práv a slobôd zaručených právom Európskej únie (čím je vymedzená aplikačná pôsobnosť tohto ustanovenia). Táto okolnosť rovnako posúva jeho námietku do kvalifikačného priestoru zjavnej neopodstatnenosti.

36. Vzhľadom na to, že sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti bez ďalšieho označil ako porušovateľov svojich práv aj Slovenskú republiku a vládu Slovenskej republiky zastúpené Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, ktoré však vo vzťahu k podanej ústavnej sťažnosti (vecne sa týkajúcej uloženia disciplinárneho trestu sťažovateľovi) neboli pôvodcami žiadneho rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu (nemohli teda vyvolať porušenie jeho práv), ústavný súd zistil splnenie dôvodov na odmietnutie sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2024

Libor Duľa
predseda senátu